

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 grudnia 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.) SSA Urszula Kocyłowska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **6 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **W. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o wysokość renty

na skutek apelacji wnioskodawcy W. J.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **9 sierpnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 176/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 908/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy W. J. prawa do przeliczenia świadczenia na podstawie art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu z dnia 27 grudnia 2011 r. – w której stwierdzono, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W. J. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, domagając się jej zmiany i wypłacania mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Podniósł, iż stan jego zdrowia

znacznie się pogorszył pomimo długoletniego leczenia schorzeń serca, nadciśnienia tętniczego, cukrzycy, schorzeń neurologicznych oraz konieczność ciągłej kontroli zoperowanej nerki.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J., wnosił o oddalenie żądania wnioskodawcy, z tego samego względu, który legł u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, po rozpoznaniu sprawy W. J., wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2012 r. oddalił wniesione przez niego odwołanie.

W pierwszej kolejności Sąd wskazał na niesporne okoliczności w sprawie tj. wiek W. J., wykonywane przez niego zawody, okoliczność pobierania przezeń renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 3 grudnia 1998 r. do 30 kwietnia 2008 r. oraz renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy po tej dacie, a także przebieg postępowania przed organem rentowym wszczętego wskutek wniosku o ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z dnia 22 września 2011 r.

Celem weryfikacji oceny stanu zdrowia wnioskodawcy z postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu kardiologii. W opinii z dnia 4 kwietnia 2012 r. biegła kardiolog rozpoznała u badanego: nadciśnienie tętnicze ze zmianami w sercu, cukrzycę typu II, otyłość i stan po operacji pęcherzyka żółciowego i stwierdziła, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Biegła wskazała, że nadciśnienie tętnicze badanego jest systematycznie leczone i wyrównane z umiarkowanym przerostem mięśnia sercowego i nieznacznie powiększonym lewym przedsionkiem, bez dysfunkcji zastawkowych przy zachowanej prawidłowej kurczliwości z frakcją wrzutową 52%, zaś cukrzyca została wyrównana. Biegła uznała, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy na ogólnym rynku pracy, bowiem nie może wykonywać ciężkiej pracy fizycznej.

Wobec zarzutów do powyższej opinii zgłoszonych przez W. J. Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii innego biegłego lekarza kardiologa. Biegły ten w opinii z dnia 22 czerwca 2012 r. rozpoznał u opiniowanego nadciśnienie tętnicze ze zmianami w sercu, otyłość, cukrzycę typu II, stan po operacyjnym usunięciu pęcherzyka żółciowego i wskazał, że jest on częściowo niezdolny do pracy. Biegły wskazał, że nie stwierdził istotnego pogorszenia stanu zdrowia odwołującego ze strony układu krążenia, co potwierdza brak hospitalizacji od 2009 r.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego Sąd uznał zebrane w sprawie opinie za w pełni wiarygodne, podkreślając, iż zostały one wydane przez lekarzy o specjalizacji odpowiadającej wiodącemu schorzeniu W. J.. Biegli dokonali wszechstronnej analizy stanu jego zdrowia na podstawie przeprowadzonych badań i analizy dokumentacji medycznej.

W podstawie prawnej wyroku Sąd powołał art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie zaskarżył wnioskodawca W. J. domagając się jego zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Zarzucił, że biegli wydali opinie nie na podstawie przeprowadzonych badań, bowiem poprzestawali na zmierzeniu mu ciśnienia, a wyłącznie w oparciu o dokumentację lekarską pomijając faktyczny stan jego zdrowia. W uzasadnieniu apelacji skarżący sformułował szczegółowe zarzuty do wydanych w sprawie opinii biegłych lekarzy sądowych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację W. J. zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną sprawy dokonane przez Sąd Okręgowy. W ocenie tut. Sądu przeprowadzone przez tenże Sąd postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy

wnioskodawca W. J. w aktualnym stanie zdrowia jest całkowicie niezdolny do pracy należy uznać za wyczerpujące. Badając prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów związanych z możliwością wykonywania przez wnioskodawcę pracy z uwagi na stan jego zdrowia, należy stwierdzić, że ocena ta nie jest oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z dwóch oddzielnych opinii biegłych - na podstawie których to dokonał ustaleń. Podzielając bowiem ich zgodne konkluzje o jedynie częściowej niezdolności wnioskodawcy do pracy, miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300 , 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, OSN 2001/4/64). I tak zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych uwzględnił bowiem zasadnicze występujące u odwołującego schorzenie wynikające z dokumentacji medycznej opiniowanego). Wydanie zaś opinii poprzedzone było analizą dokumentacji medycznej z przebiegu leczenia wnioskodawcy, przeprowadzonymi z nim wywiadami i badaniami przedmiotowymi. Nadto biegli w wyczerpujący sposób uzasadnili przyjętą przez siebie konkluzję o braku całkowitej niezdolności do pracy badanego, poprzez dokładne opisanie stopnia zaawansowania występujących u niego schorzeń, a także wskazanie dlaczego nie uznali, że doszło do pogorszenia stanu jego zdrowia. Stronom doręczono odpisy opinii, jednakże wnioskodawca względem pierwszej z nich nie sformułował merytorycznych zarzutów, ograniczając się do stwierdzenia, „że trudno mu się zgodzić z opinią”, zaś względem drugiej nie wniósł żadnych zarzutów, pomimo pouczenia o takim uprawnieniu i terminie do ich zgłoszenia. Kwestionowanie opinii biegłych dopiero na etapie postępowania apelacyjnego należy uznać za spóźnione, tak jak i zgłoszenie w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych innych specjalności. Zauważyć należy, iż wszyscy lekarze wypowiadający się w toku postępowania administracyjnego i sądowego na temat wpływu stanu zdrowia wnioskodawcy na jego zdolność do pracy uznali go za częściowo niezdolnego do pracy.

Podkreślić wypadnie, iż zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS całkowicie niezdolną do pracy jest jedynie osoba niezdolna do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Subiektywne przekonanie apelującego o tym, że powyższa okoliczność występuje jest niewystarczające do przeliczenia wysokości przysługującej mu renty, bowiem winien wykazać jej wystąpienie w toku postępowania przed Sądem I instancji. Dalej wskazać należy, że sąd w sprawach, w których przesłanką dla przyznania prawa jest ocena stanu zdrowia ubezpieczonego nie posiada wiadomości specjalnych, w związku z czym musi ustaleń w tej kwestii dokonywać w oparciu o dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy oceniają stan zdrowia badanego na datę wydania zaskarżonej decyzji, w związku z czym muszą opierać się na dokumentacji lekarskiej traktując badanie przedmiotowe jedynie posiłkowo. Tym samym zarzuty apelacji w tym zakresie, jako niezasadne, nie mogą odnieść pożądanego skutku.

Reasumując z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów, Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów apelacji o nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, a to siłą rzeczy stanowić musiało o pełnej aprobachie dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że nie wystąpiła po jego stronie zasadnicza przesłanka do przeliczenia przysługującego mu do 31 marca 2013 r. świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Mając więc powyższe na uwadze - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych - na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)